

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ECONO-MICAS.

MINISTRE DE LA GUERRA:—Del sach no me 'n tregui res: si vol economias suprimirém la sal del ranxo.
 MINISTRE DE MARINA:—Si vol supprimeixi 'ls barcos... pero no 'm toqui 'ls marinos!

LO DIT Á LA LLAGA.

QUAN més adelerats estaven esperant la pluja de creus ab que 's figuran que han de ser premisats mérits y serveys culinari-exposicionistas; quan més fixa tenian la vista sobre Madrit de ahont confian que ha de venirlos la suprema distinció ambicionada, ha succehit lo que ningú preveya y ells menos que ningú.

Aixis com los manaments de la llei de Déu s' enclouen en dos, las suspiradas creus s' enclouen en una sola.

- Una creu colossal, tremenda, pesada.
Una creu que val per totes.
Una creu que no pot portarse sobre 'l pit ab orgull, sino sobre las espalllas y encare ab gran fatiga.
Una creu, que no es una recompensa honorifica, sino un cástich merescut.
Una creu, en fi, que 'ls crucifica.

Hi ha al Congrés un diputat jove, periodista distingit, dotat de brillant paraula y de reconegut talent.

Lo Sr. Mellado—que aixis s' anomena aquest fill de la premsa—sabent lo que sab tothom, aixó es que un dels mals més terribles de la nació recideix en los Ajuntaments, quan l' administració municipal se converteix en patrimoni de una pandilla d' explotadors, sense conciencia ni vergonya,—ha indicat un remey senzill, y que pot produhir de moment un alivi a la dolencia.

Tal es la reforma del article 62 de la llei municipal vigent, qual article quedarà redactat en la següent forma:

«En totes las poblacions qual número de habitants excedeixi de 8,000, los regidors no podrán ser reelegits, fins transcurreguts quatre anys després de haver cessat en lo càrrech.»

La proposició apoyada pèl Sr. Mellado ab rahons molt sólidas, interessà al Congrés, que no pogué menos de pendrela en consideració y al mateix govern, que declarà sense embuts, que se la feya seva.

Ara sols falta que s' apressuri la discussió de la mateixa, que s' aprobi a la major brevetat, y que avants del pròxim mes de maig, fetxa senyalada pera la renovació dels ajuntaments, siga ja llei obligatoria en totes las poblacions d' Espanya que contin més de 8,000 habitants, qu' es precisament allà ahont l' ofici de regidor hèn cuydadet y administradet es un càrrech que val la pena.

Quin xaseo pèls amanyadors de las llistas electorals, que ja s' ho tenian tot pastat, per sortir reelegits!...

Els que no escoltavan rahons, ni atenian pera res las prescripcions de la llei; ells que trepitjavan totes las consideracions humanas y divinas, trobarse a lo millor de la serenata, ab un Sr. Mellado, que 'ls aixafa la guitarra!

Adéu siau gangas municipalescas! Adéu tarugos! Adéu carnels per anar en cotxe tot lo dia, a expensas

de la ciutat!... ¡Adiós banquetes y tiberis, recepcions y lunchs! ¡Adiós viatjes a Madrit, y a Paris y a Londres!.. ¡Abur ofici de regidor!...

Ara precisament, quan los cirerers comensan a florir, es quan se 'ls escapa 'l dret tan ambicionat, de remenar las cireras!

La proposició Mellado es un cop de traydor. Los ha caygut á sobre quan menos s' ho esperavan. Si al menos los haguessen avisat, haurian prés algunas precaucions, haurian practicat l' esperit de ahorro que aconsella no menjarse tot lo que 's té en un dia, fer reservas en los dias de abundancia, prevenint los periodos d' escassés.

Y aqui vé de molllo fer notar que la proposició del Sr. Mellado, si de moment compleix l' objecte que l' autor se proposa, gracias á haver trobat desprevinguts als que immediatament n' han de tocar las conseqüencias, lo qu' es pèls efectes del temps á venir es encare una disposició que peca de benévola y de poch radical.

Quatre anys de dijuni, pèls que han tingut quatre anys de fartanera es un periodo de temps massa curt.

Aixis com los camells de Orient quan han de atravesar lo desert menjan per quinze dias, grácias á la disposició especial del seu ventrell; aixis també hi haurá regidors camells que durant quatre anys menjarán per vuit, á li de atravesar ab tota felicitat lo desert de la cessantia.

No, senyor Mellado: quatre anys es poch: posém-n'hi vuit, posém-n'hi deu, posém-n'hi dotze.... quant més, millor.

Fém de manera que 'ls regidors al cessar en lo seu càrrech, abandonin aquell lloch de delicias, sense la més remota esperansa de tornarhi. Fém de manera que l' advocat que ha deixat los seus plets pèls tarugos, tinga de tornar als seus plets, si no se li ha esgarriat la clientela; que 'l botiguer que ha deixat la milja cana pèl tráfeh dels consums, tinga de tornar darrera del taulell, si no se li ha escampat la parroquia.

Los que 's trobin en semblant cas, capassos son de morir-se de tristesa y de melancolia, migrats de anyoransa com las criaturas desmamadas avants de temps.

Y aixó precisament es lo que convé: que no tornin á ser regidors. Tingas en compte que 'l dejuni pot ser en molts cassos, lo vermuth més eficas per despertar la gana, y res hauriam guanyat, si la reelecció, encare que fos després de quatre anys, podia donarlos medi de rescabalar-se.

De totes maneres coneixem la malaltia, y gran cosa es que 's busqui la manera de curarla.

Per lograrho, podrá contar tot goberu, siga 'l que siga, ab l' apoyo de las personas honradas, sense distinció de opinions, ni de partits, ja que per altra part la majoria dels qu' entran en l' administració municipal solen descarregarse de tots los compromisos politichs, per passar á ser soldats del seu sou y explotadors de la vinyeta que 'ls ha caygut en sort. Quan no espampolan, vereman.

Y com que ab sa conducta no 's fan dignes de cap classe de consideracions, no será extrany que al últim ressoni per tota la nació, lo crit unánim de:—Guerra, guerra a mort, contra 'ls regidors de ofici!

P. K.

o Sr. Maissonave ha deixat oir en lo Congrés la seva veu eloqüent sobre 'ls escándols de las llistas electorals de Barcelona.

Y 'l Sr. Capdepón ha respost que cap partit ha formulat la menor queixa, y que 'ls possibilistas del ajuntament han acceptat las operacions del cens.

Sr. Capdepón: als que li han donat aquests informes, diguils que li tornin los quartos, que l' han enganyat. Los dos únichs possibilistas del Ajuntament, que son los Srs. Vallés y Rich van combatre ab energia las traficas de las llistas, en una sessió memorable, y de aquella sessió, que durá set horas, van sortirne datos suficientes per entaular un rengle de causas criminals, ab la seguretad de que si hi ha justicia á Espanya, algú pagará l' estella.

Paraulas del general Chinchilla:

«Feu las economias que 'us donga la gana; pero no 'm toquéu un soldat.»

Lo general Chinchilla creu que l' exercit serveix per defensar al pais.

Pero Sr. Chinchilla, escolli: ¿y si 'l pais desapareix consumit pèl déficit ¿qué defensará l' exercit?»

Capitul de las economias.

Lo govern diu que no s' atreveix á ferlas. Ell sab molt bé las teclas que ha de tocar, las gangas que ha de suprimir; pero no 's determina á tocar las unas, ni á suprimir las otras.

Y perque no digan que no fa res, convocará als jefes dels partits, y ells que determinin.

¡Sagastisme pur! Aplassaments, sempre... Sempre excusas de mal pagador.

Deya un telégrama del dimars:

«Lo Consell de ministros ha acordat concedir grans creus de Isabel la Católica, als regidors de Barcelona, Srs. Bañolas, Bis y Querol.»

Los regidors més insignificants de l' auca.

A petils regidors grans creus.

Que 's coroni al poeta Zorrilla está molt bé. Zorrilla es lo poeta nacional per excelencia, lo més popular, lo més admirat de tots los poetas espanyols del present sigle.

Pero aquesta qualitat que tothom li reconeix, lo qu' es las festas que se celebrin, y 'ls gastos que las tals festas ocasionin, no li ha de aumentar ni disminuir lo més minim.

Hi ha encare un' altra consideració.

Granada que pretén honrar al geni, coronantlo en la famosa Alhambra, está atravesant fa temps una crisis espantosa, crisis que no afecta sols á las classes obreras, sino també á molts altres.

Un sol exemple bastará a demostrar l' estat de aquella provincia. Granada está en descubert ab los mestres d' estudi per la cantitat de 631,163 pessetas.

Coronar á un poeta eminent y deixar morir de fam als

ECOS DE PARÍS.

o hi ha que donarhi voltas. Aquests francesos son lo dimoni.

Van dir que per la Exposició tindrian feta una torre que rascaria 'ls núvols ab la punta, y ja ho veuhem; ja está. D' aixó se 'n diu prometre y cumplir.

Bèn al revés d' altres Exposicions molt universals y molt solemnes, en que també s' han promés torres tan altas com la de París y 'ns hem quedat sense altra torre que la que forman la inmensa pila de comptes pendents. ¿Veritat, senyor Rius y Taulet, que se 'n han vist de cassos d' aquestos?

La gran torre Eiffel de París, va neixre deu fer un parell d' anys Y á la quinta haurá tingut molt bonas didas, perque aixó de creixe tres cents metros en vintiquatre mesos, suposa una alimentació molt sustanciosa y esmerada.

Si las personas creixessin en la mateixa proporció! A tres cents metros cada dos anys, al arribar als cinquanta, pegaríam cops de cap á la lluna y algún dia qu' estiguessim distrets sería fácil que 'ns encastessim la punta d' alguna estrella al clatell.

Per supuesto que Eiffel no ha fet la torre pèl gust de ferla y pòguer dir:—¡Aquí la teniu!

No senyors; la seva torre es de debó, practicable, com diuhem los tramoyistas de teatros S' hi pot pujar, com á totes las demés torres, y al arribar á dal fins s' hi troba espay sufficient per donarhi balls y, celebrarhi reunions, si no son massa numerosas. Lo partit romerista,

verbi gracia, podría celebrar assamblea general dalt de la torre Eiffel, sense que hi hagués empentas.

La gran qüestió es sapiguer com s' hi puja. Sobre aquest punt hi sentit opinions molt curiosas.

—¿Veuhem?—deya un fulano, que feya cara d' estarne molt ben enterat:—la torre té en lo seu interior una escala de cargol.

—¿Ab esglahóns?

—¡Vaya! Com totes las demés escalas Se comensa pèl primer esglabó y, apa, amunt fins arribar á dalt.

—N' hi deu haver molts d' esglahóns, pués.

—¡Una borratxada! Quatre ó cinch mil... no ho sè de cert. Crech que 'l mateix constructor no ha tingut paciència per contarlos. Y un nebot seu que ho ha volgut probar, s' ha descontat set ó vuit vegadas y al últim ho ha deixat corre.

—¡Donchs aixis no 's deu acabar may de ser á dalt!

—¡Pse! S' tarda un parell de dias. Per exemple, un hi comensa á pujar lo divendres, y 'l diumenje á punta de dia arriba á la plataforma superior.

—Sambomba! ¿Y tot aquest temps s' ha d' estar sense menjar y dormir?

—Nó. A cada replá hi ha restaurants y casas de dispesas, ahont un hi pot passar la nit y pendre una caixalada.

Un altre explicava que á la torre s' hi pujava exteriorment per medi de globos cautius.

Finalment un altre, donava, uns informes més extravagants encare.

—S' hi puja per medi d' un canó—deya.—La persona s' fica dintre de la pessa d' artilleria, á manera de taco, disparan y ¡plaf! tenen la punteria tan ben presa, que sense sacudida de cap especie, lo viajer queda dret al cim mateix de la torre.—

Aixó es lo que diuhem. La veritat ja la sabrem quan sigui 'l ocasió, anant á París á veureho ó fentnos' ho explicar per algú d' aquestos que no diuhem guatillas.

De lo inmensament gran á lo inmensament bonich: de la torre Eiffel ó las donas

Durant la mateixa Exposició, s' celebrarà á París un certamen de bellesas.

Ja s' ha publicat lo programa; 'l cartell, que diria un floralista.

Primer premi, á la dona més guapa: 25 mil pessetas.

Segon, á la que segueixi en boniquesa: 6 mil.

Tercer, 3 mil.

Y sis quarts premis, de dos cents duros cada un, per las bellesas més enmatrucadas.

Es inútil advertir que aquesta broma no la organisa l' arquebisbe de París ni cap persona piadosa, sino alguns tranquils que tractan de recrearse la vista, y ademés ser del Jurat.

No sè si vostés saben que 'ls expositors, en tots los certamens, verbi gracia si ho son de vins, procuran atraures y conquistar los vots dels individuos del Jurat, regalantlos alguna cosa y deixantlos tastar los millors xareflos.

Figúrinse si ha de ser ganga formar part del Jurat del concurs de bellesas, si las expositoras apelian al mateixos medis de persnassió que 'ls expositors de vins!

De totes maneras lo certamen amenassa ser molt concorregut. Cinch mil drets no son dos quartos, y valen la pena de exposarse una mica, per exigent y meticulos que siga 'l Jurat.

Jo sè un marqués, que si sabia que ha de guanyar lo primer premi, sería capás d' afeytarse las patillas y presentarse á París disfressat de dona.

A. MARCH.

apóstols de la primera ensenyansa, son dos coses que no lligan.

Cantin papers y mentin barbas. O més bèn dit, cantin números.

A continuació va un estat de lo que gastava Espanya en aquell temps ominós de la revolució de Setembre, quan ja hi havia la guerra civil y la de Cuba, y de lo que gasta avuy, en plena restauració borbónica, quan ja 's pot dir que no hi ha més guerra que la que t'è declarada 'l govern a la butxaca dels contribuyents.

	72-73	88-89
	Millions Ptas.	Millions Ptas.
Casa Real.	7'50	9'35
Cossos Colegisladors.	1'20	1'75
Deuda pública.	238'34	279'40
Cargas de justicia.	3'39	4'86
Classes passivas.	40'61	50'59
Presidencia.	0'60	1'65
Estat.	2'89	5'30
Gracia y Justicia.	13'96	59'09
Guerra.	104'27	154'72
Marina.	20'47	26'68
Gobernació.	23'05	31'26
Foment.	29'90	100'84
Hisenda.	105'95	110'67
Total.	592'13	832'86

Aument en lo pressupost de gastos: 240.730,000 pesetas.

En Sagasta diu que 's contentarà ab 50 milions de pessetas d' estalvis. Nò. Perque, baix l' aspecte econòmic, no anyori 'l pais la revolució de Setembre, es precis estolviar 241 milions de pessetas.

CARTAS DE FORA.—L' ensotanat del Arbós, á una mare que tingué la desgracia de perdre á la seva filla, hermosa nena de 12 anys, li digué per tot consol: «qu' era una gran sort que se li hagués mort, ja que la seva filla era del dimoni y s' havia condemnat.» y tot perque aquella criatura anava als balls. «Han vist estúpit com l' ensotanat? ¡Mal enguanyat vi blanch que consum cada dematí!

¡Si haguessen sentit al vicari de Ripollet reptant á una noya del mateix poble, perque, havia assistit á un ball de màscaras, y si haguessen sentit ab quin brillo la noya se 'l esquivava! Després de tot es més decent anar á un ball de màscaras, que á certs exercicis que baix capa de religió tenen lloch en certs sagristías. Després de tot en los balls, encare que siguin de màscaras, hi ha molts ulls que vigilan, y no son possibles certes inconveniencias.

¡Bè per alguns liberals (ó al menos tals se diuhen) del Ajuntament de Mataró, que després de haver escalat lo càrrech gracias á una coalició ab los republicans, avuy s' inclinan á aliarse ab los carlins, y comensan per eliminar de las listas als mateixos electors que á las horas los votaren! Los que aixis procedeixen, regidors d' ofici, se comprén que s' espantin quan una part de la població vol enterrar lo Carnestoltes. Carnestoltes son ells també, y quan veuhen la barba del vefí cremar, pòsan la seva en remull.

¡Qué passa á Sant Feliu de Llobregat? ¿Qué significa las tres visitas que 'l tribunal ha fet al convent de Mercaderias de aquella vila? ¿Cóm s' explica l' ausencia momentánea de una hermana, que diuhen era la més guapa? ¿Será veritat lo que suposan las malas lenguas? ¿Es cert que 'ls ayres del Llobregat li probavan massa y que anava engreixantse de tal manera que ja casi no cabia en lo convent? Estarem á la mira de tan interessant assumpto, y procurarem coneixer lo desenllás del embull.

LO BARCO-PEIX.

CARTA DE CÁDIZ.

«Amich mèu: Ple d' alegría, y ab las gallas remulladas per las llágrimas, llensadas veyent corre 'l submarí, vaig á ferli una ressenya del modo que ha anat la cosa, per si acás vosté 's proposa esbombarho per aquí.

«No pot pensar l' entusiasme que han causat las probaturas: semblavan unas criaturas, marxant darrera 'l Peral. La gent d' edat s' enternia, la jovenalla xisclava... ¡ningú, ningú s' escapava, al frenesí general!

«En l' instant d' arrencá 'l barco, al véurel tallar l' espuma, rellicant com una pluma ó com un peix voladó, va causar tanta sorpresa, que hi va haver qui va senyarse y hasta algú va desmayarse, ofegat per la emoció.

«¡Quin moment! ¡quina barreja de vivas, aplausos y hurras! Fins las xicotas més curras estavan picant de mans. Y 'l barco, res: xano xano, insensible á la alegría, seguía la seva vía.

serio. 'l mateix que 'ls gegants. «Es veritat que al poquet rato, per algo que li va ocorre, va varar sobre la sorra, clavants' hi com un gran peix. Pero al moment varen treurel, sense perill ni averia, y al tornarhi al segon día... va torná pas-á 'l mateix.

«En Peral, qu' es un gran geni, hi ha sufert una rascada d' un pessa mal posada que tenia 'l seu barquet. diu que aixó son cosas fútils y com qu' ell en tot atina, recambiará una bobina y 'l submarí anirà dret.

«Pero en virtud de lo tontos que sem en aquesta terra, es precis aná á Inglaterra á buscá 'l trasto en qüestió. Y com que 'l Peral no marxa si aquesta pessa no 's posa, seguí 'ls ensaigs sempre es cosa d' un mes ó un mes y milj bo.

«Tenim, pues, que la varada es culpa sóls de l' arena; que hi ha seguretat plena de que tot anirà bè; que fan una pessa nova, que 'l barco es inmillorable, y que 'n Peral es un diable com veurém... lo mes que vé.

«Aquí faig punt. Quan arribi lo moment de fer més probas, ja tindrà noticias novás de tot lo que passarà. Ara 'm rendeix lo cansanci y per xó plego y m' hi tombo. Ja ho sab; sempre seu: PEP BOMBO.»

—Per la copia.

C. GUMA.

SERMÓNS DE QUARESMA.

o hem tingut ocasió de anar á la Iglesia, per una consideració molt atendida. Desde que va ensórrarse la famosa Catedral de Sevilla, 'ns sembla que totas las iglesias han de caure, y, ab franquesa: quan aixó succehis, per res del món voldríam trobarnos sota.

Pero aixó no obsta perque tinguém coneixement de lo que en certas iglesias se predica.

Notable sigüé—aixis se 'ns assegura—'l sermó que ab motiu de la festa de Sant Tomás de Aquino, predicá fa poch dias, en la iglesia de Bellém, un pare dominico, vestit; pera produhir més efecte, ab los hàbits blanchs, propis de l' ordre.

Lo pare dominico las emprégué contra 'ls Jesuitas, demostrant que interpretan viciosament los textos del angélich doctor.

Aixó, fins á cert punt, es consolador. Si han de tornar los frares, tornin en bon' hora ab tots los odís y rencors y antipatías, que avants mútuament se professavan. Que 'ls dominicos no deixin ós sencer als Jesuitas y que 'ls Jesuitas, per la seva part procurin pagarlos ab la mateixa moneda.

S' ha dit que á la filoxera no la destruhiria cap sustancia química, sent l' enemich natural de la filoxera, una aranyeta; los aucells los enemichs naturals de la aranyeta aqueixa, y l' esparver l' enemich natural dels aucells.

Deixém que 'ls frares fassin de filoxera, d' aranya y de aucells, que no faltarà un dia ó altre, qui fassa d' esparver.

A Sant Agustí s' ha inaugurat una serie de conferencias destinadas exclusivament als homes.

Y ha succehit lo de sempre: que ab la prohibició s' ha encés de mala manera la curiositat de las místicas femellas.

—Ara vejín—deya una beata—qué 'ls dirán als home-nots, que nosaltres no poguem sentirho.

—Jo hi aniré—deya una altra.—

—¿Que vosté hi anirà?... Sí, prou, prou, ja se 'n guardarà com d' escaldarse.

—¿Que vol dir?

—Que son capassos fins de treurela de la iglesia.

—¡Ay los bergants!... ¡Treurem de la iglesia!... ¡Que ho prohib... Ja veurá quin escándol s' arma!

Y en efecte: hi ha hagut escándols de primera.

Una rata de sagristía, per assistir á la conferencia va apelar á la estratagemá de posarse pantalons y embossarse ab la capa madrilenya del seu marit. Va fer carnestoltes en plena quaresma.

Y lo més bonich, es que al sortir del sermó, estava com atontada, per la rahó senzilla de que de tot lo que allí va dirse, no 'n va entendre una paraula.

Y deya, plena de desconsol:

—Está clar, com que m' deuhen haver conegut, s' han posat á parlar en xino.

P. DEL O

N Moret excitava l' altre dia al govern á que prengué la iniciativa á fi de celebrar una conferencia internacional sobre la moneda. Lo ministre de Hisenda respongué que la iniciativa correspon á allras nacions.

Es molta veritat. ¿Hont s' es vist qu' Espanya s' ocupi de la moneda? ¿Qué dirian las altras nacions al veure que 'ns ocupavam de lo que no tenim?

La abdicació del rey Milano de Servia es un fet.

Y deya un manó bastant trempat:
—Lo rey Milano s' ha amilanat.

L' objecte de la abdicació del ex-soberá de Servia, á mes del estat complicadíssim de aquell pais, que podia costarli alguna cosa pitjor que la corona, es un altre de carácter més vulgar.

Milano vivia tan malament ab la seva dona, que distintas vegadas havia intentat divorciarse. Lo divorci que com á rey no podia conseguir, es fácil que l' obtinga com á particular, y per aquest cas ja ho t'è tot pensat. Milano 's casará ab una tal Sra. Christitch, poseedora de una gran fortuna, la qual Sra. Christitch, per casarse ab Milano, haurá també de divorciarse del seu marit.

Y aixis l' ex-rey de Servia podrà sortir de apuros, pagant sos deutes, que ascendeixen á alguns milions.

¡Oh pobles de la terra! ¿Com 'no héu de ser monárquiehs, si la monarquia está donant tan grans exemples?

S' ha prohibit lo pas dels trens pel pont de Alcolea, per oferir pocas condicions de seguretat.

Pot estar esquerdat; pero consti que hi ha cosas molt més esquerdadas encare que 'l famós pont de Alcolea, y encare se sostenen.

Pero aixó si, 'l dia que se 'ls treguin certs puntals ¡barrabúm! a terra.

D. Cristino está indignat contra 'l seu antich amich Canalejas Y t'è rahó per estarne. Si Canalejas es ministre ho deu á D. Cristino. ¿Per qué, donchs, en lloch de la casaca brodada de conejler de la corona, no havia de posarse la casaca galonejada de lacayo de D. Cristino?

Es molta cosa que 'ls polls quan se piquin lo menjar no 's recordin ja més de la lloca que 'ls ha covat.

Pero D. Cristino haurá de resignarse. La sort y 'ls anys ho han disposat aixis. Es inútil que s' estarruli. En política s' ha tornat lloca.

Los inglesos están rabiosos contra 'l Sultán de Marruecos, que 's nega revoltament á deixarlos colocar un cable eléctric entre Gibraltar y Tángier.

L' emperador de Marruecos sab ab qui tracta. Lo cable t'è la forma de corda.

Y quan los inglesos tenen corda son molt aficionats á capdellar.

Fan com aquell jesuita que demanava que li deixessin clavar un ganxo á la sala de la casa de un seu amich, per penjarhi 'l mantéu. Després va demanar que 'l deixessin entrar sempre que volgués, per posarse y treures lo mantéu. Després va demanar la clau de casa, per entrar á l' hora que li dongués la gana; y quan ya tenir la clau, va expulsar al amo y fa ferse la casa seva.

Es molt xocant.

Se proposa la disminució del exércit, y salta 'l ministre de la Guerra, y exclama:—¡Si 'm tocan un soldat, dimiteixo!

Projectan introducir las estisoras en lo ministeri de Marina, y salta 'l ministre y també aménassa ab dimidir.

Jo, francament, no vacilaria un instant. ¿Volen dimidir? Enhorabona. Vingan las dimissions. Ja las tinc. Y ara pregunto: ¿Hi ha algú que vulga ser ministre de la Guerra ó ministre de Marina? ¿Ningu respon? Donchs quedan suprimits los ministeris de Marina y de la Guerra.

Y hauriam fet de una vegada las grans economias del sigle.

Diuhen que 'ls regidors González y Martí y Tomás, están tan enfadats de que 'l Comité los haja expulsat del partit republicá históric, que fins pretenen publicar un periódich.

Es inútil que s' esforsin. Per més qu' escrigan ó fassan escriure, res será tan eloqüent com la seva conducta.

¡Ah y una cosa! Si encare no han trobat titol pel periódich que intentan publicar, jo 'ls ne donaré un de molt bonich.

Poden titularlo: «El concejal de oficio.»

Será lo que vostés vulgan pero no podrán negar que 'l apellido Mellado, en catalá vol di' Oicat.

Donchs á pesar de las oscas t'è Mellado un tall tan fi que als regidors dels tarugos los parteix de mitj á mitj.

Lo Códich civil, que disposa que sigan castellans los fills de mare castellana, m' inspira una consideració. En totas las legislacions del món, unicament los fills de pare desconegut segueixen la condició de la mare. ¡Gran favor fa 'l Sr. Alonso Martínez, á las sevas pai-

ACTUALITATS.

Los alcoholes están que bullen, y si van seguint aixís, prompte 's posarán á 100 graus y esbotzarán la bota.

Si hi ha mestres d' estudi que dejunan, en cambi hi ha empleats que cobren set sous diferents... y váyase lo uno, por lo otro.

sanas! Ab l' atany de favorirlas, las posa al nivell de las donas capassas de tenir fills de pares desconeguts.

Espanya, segons D. Joan Mañé y Flaquer:

«De cada déu crims ó delictes que 's cometen, n' hi ha nou que no arriban á noticia de l' autoritat judicial.
 «De cada déu vegadas que 's descubreix un crim ó delicte, las nou no 's descubreix al criminal.
 «De cada déu vegadas que 's descubreix al criminal, las nou no logran agafarlo.
 «De cada déu vegadas que l' agafan, las nou l' absolen, per no podérseli trobar culpabilitat ó per altrás causas.
 «De cada déu vegadas que se 'l condemna, las nou lo condemnat s' escapa de la presó ó de presidí;
 «Y de cada déu que no pot ó no vol escaparse, las nou se l' indulta.»

La gradació es feta de mà mestra. Pero no 's limita sols á la gent que comet crims ó delictes. En molts altres assumptos domina també aquest nou per déu.

Aixís en materias electorals tenim que.
 De cada déu electors que deurian figurar en las llistas electorals, n' hi ha nou que no hi figuren.

De cada déu que hi figuren, n' hi ha nou de falsos.
 Per cada déu de falsos, n' hi ha nou de morts.
 Per cada déu de morts, n' hi ha nou qu' encare no han nascut.

Y ab tals elements, com á base del sufragi, resulta que:

Per cada déu regidors que van al Ajuntament, n' hi ha nou y mitj que hi van pels seus fins particulars.

Y 'l mitj restant, si no 'l contém per enter, es perque no fent lo que fan los altres, los altres diuen que no hi es tot.

Las comparsas de máscaras de Madrid, van desfilar pels patis de palacio. Pero deixém la paraula á un periódich de la Cort:

«La mascarada del *higui* regocijó grandementé al Rey, á las infantitas y á los niños de la Condesa de Paris, hasta el punto de tener que presentarse dos veces en escena, á petición de la Real familia.»

Es en efecte molt divertida la treta de la figa, lligada al extrém del cordill y fregant las bocas que pugnan per haverla.

Després de tot, tal es la política de 'n Sagasta. La figa es lo sufragi universal y 'ls qu' esperan obtenirlo 's quedan de puntetas y ab la boca oberta.

Desde que *El Barcelonés* ha cambiat de redacció gasta una franquesa que avants no li coneixiam. Tal es aqueixa franquesa que 'l dissapte deya lo següent:

«Ja sabem que á Barcelona 's va á las urnas desde fa molts anys, no á lluytar per un ideal, y ni siquiera per interessos de partit, sino á guanyar determinadas posicions, á satisfacer determinats apetits.»

Ara compreném la malaltia de D. Francisco, al veure que hasta 'l periódich que 'l defensa, quan vol fer l' home 's torna contra l' amo.

Fins lo més innocent interpretarà 'l párrafo del *Barcelonés*, de la següent manera: *guanyar determinadas posicions* ferse nombrar marqués.—*Satisfes de determinats apetits* assistir á uns doscents banquetes en l' espay de sis mesos.

Ab motiu de la ausencia de D. Peré Anton Torres, se creu que será nómbrat jefe del partit fusionista de la Provincia de Tarragona 'l marqués de Marianao.

Y es més: aseguran que quan á D. Victor Balaguer lo nombrin senador vitalici, lo marqués de Marianao será elegit diputat á Corts per Vilanova y Geltrú.

—Pero ¿en qué quedém? ¿No figurava 'l Marqués de Marianao en lo partit conservador?

—Es veritat; pero van expulsarlo.
 —¿Y per qué?

—Perque feya la competencia á n' en Cánovas.
 —La competencia á n' en Cánovas... ¿y en quin sentit?

—Com á lleig.
 Al Congrés catolich que se celebrará á Madrid hi assistirán cinquanta bisbes.

Bastaria que de aquests bisbes n' hi hagués de noce-dalins y de carlistas y que 's dongués la véu de *confirmarse*.

Y crech que las bofetadas que 's donguessin á Madrid sense cap classe d' obstacles s' oirian desde aquí.

Conversa política.

—¿Qué vol? pregunta un diputat influyent á un caci-que gran elector.

—Ja veurá: jo no 'm contento ab menos que una *cartera*.

—¡Apreta! ¡Si que pica alt! Una *cartera* de ministre.
 —No home: vull dir que fassi nombrar carter á fulano de tal, y aixís tinch segurs los favors de la *cartera*.

¡Oído á la caja!

Dimars, día de Sant Joseph, s' estrenará á Novedats, en la funció á benefici del director Sr. Tutau, un juguet cómich, original del nostre company de redacció C. Gumá, que tén per títol *Una casa de dispesas*.
 Ara ja ho saben.

TELEGRAMAS.

Madrid, 15 (demati.)
 Martos está possehit d' una indignació infernal. Al enterarse d' aixó, Sagasta s' ha posat mal.

Madrid, 15 (tarde.)
 Martos al fi ha transigit y ha baixat bastant de tó.

Naturalment, al saberho, en Sagasta ja ha estat bó.

Belgrado, 15.

L' ex-rey Milano segueix fent disbarats y tentinas: ha deixat corona real y 'n busca un' altre d' espinas. Ara que s' ha divorciat, diu que tracta de casarse ab una, que per ser d' ell .. ¡també tén de divorciarse!

Habana, 14.

Ara ha arribat Salamanca; es home de grans recursos; fa mitj' hora que es aquí y ja ha fet quatre discursos.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Li-cor.*
2. MUDANSA.—*Pres-Tres.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*La redoma encantada.*
4. GEROGLIFICH.—*Per entresuelos las casas.*

Han endevinat las 4 solucions los ciutadans Pere Pau, Moix y Joseph Pep y C.; 3 K. Novas del K. Stell y R. Margall; 2 J. Noy Gran, Quatre Burots y V. Mata la C.; y 1 no més P. D., Antón de las Bitllas y Un Arrosaire.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pau M., Quatre burots Torrus y Arubins, Un Estudiant, Barrets y Riallas, Castells Crosta 1.º, Protector de Barcelona, Canel y Llavallol, J. Noy Gran, J. Teres, Un Llagostí, Tres Poetas; y J. T. Anzuila.—*Lo que 'ns envian no la per casa.*

Ciutadans J. Staransa, L. Gaute, J. Pujadas, J. Sala, Maginet Petit, F. Tiana, K. Novas del K. Stell, J. Mora, Dolors Mont, A. Marca y B. Moix, V. Mata la C., R. Margall, Josep Pep y C., J. M. Bernis, Angel de la Guarda, Un Bemol y Cotorra de Vilanova.—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans N. Bas Socias: Sobre 'l mateix ja varem publicar un article a la CAMPANA, y no es hó que repelm.—A. Llimoner: La major part de lo que 'ns remet esta molt bé.—Rosa Xala: Lo de vosté es bastant incorrecte.—J. Ayné R.: En los versos hi ha molt poca facilitat.—Quim Artigayre: Aceptem l' article, que com l' anterior faolor de la terra.—Ego Sum: La poesia es fluixa y 'l sonet té poca novedat.—M. Badia: Esta bé, encare que 'l final encloü un equivoch massa groixut. L' epigrama molt bé.—P. Valero: Enyhi la seva direcció que se 'ns ha extraviat y a la major brevetat li remeterém.—E. Sala: Ja varem contestarli quan nos ho va remetre per primera vegada.—Pallaringas: Las intimas van bé.—Lluís Salvador: Aprofitarem lo sonet.—Joseph de la Gorratana: La poesia es molt fluixeta.—Francisco Sisa: Idem, idem.—Frascuellillo: Es molt incorrecte.—G. S. (Torredembarra): Dongui noticias concretas, que lo que 'ns diu no ho enteném.—J. T. (Cervelló): Las noticias no 's pagan.—R. U. Tranquil: Lo sonet es molt ordinari.—E. Sala: Los articles son una mica massa carrinclons.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.